

ΟΧΙ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΡΕΥΝΑΜΕ ΓΙΑ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥΣ

Για μια επιστήμη που απελευθερώνει, όχι που σκοτώνει

Βρισκόμαστε σε μια ιστορική καμπή όπου η διεθνής αστάθεια παγιώνεται με τους φόβους για ένα νέο κύκλο βαθέματος της οικονομικής κρίσης να εντείνονται. Οι κοινωνίες καλούνται να ζήσουν μέσα σε ένα περιβάλλον διαρκούς οικονομικής ανασφάλειας, αντιμέτωπες με πολιτικές που ενισχύουν την ανισότητα και μεταφέρουν τα βάρη στις πλάτες των εργαζομένων. Μέσα σε αυτήν την πολωμένη συνθήκη, οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται ραγδαία. Στη Γάζα, στον Λίβανο, στην Ουκρανία και σε πολλές ακόμη περιοχές εξελίσσεται η φρίκη του πολέμου, με χιλιάδες νεκρούς και εκατομμύρια πρόσφυγες. Τα κράτη αντί να επενδύουν σε μέτρα για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών και την αντιμετώπιση παγκόσμιων προκλήσεων (βλπ. κλιματική κρίση), διοχετεύουν τεράστιους πόρους σε εξοπλισμούς για την πολεμική προετοιμασία, που έχει γίνει πλέον ανοιχτός οικονομικός προσανατολισμός: ο προϋπολογισμός των ΗΠΑ για πολεμικές δαπάνες ξεπερνά το 1 τρισ. δολάρια, ενώ η Ευρωπαϊκή Ένωση προωθεί το πρόγραμμα «ReArm Europe» ύψους 800 δισ. ευρώ. Η ενεργειακή και παραγωγική αναδιάρθρωση γίνεται με κριτήριο την «ανταγωνιστικότητα» και τη στήριξη της αμυντικής βιομηχανίας, με πόρους να αποσπώνται από την παιδεία, την υγεία και εν γένει τις κοινωνικές υποδομές. Στο φόντο αυτό, ο δημόσιος λόγος μετατοπίζεται προς τον εθνικισμό και τον милитарισμό, με συντηρητικά και ακροδεξιά αφηγήματα να κανονικοποιούνται, στοχοποιώντας τα πιο ευάλωτα κομμάτια της κοινωνίας όπως μετανάστριες, μειονότητες και ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα. Αυτή η κατάσταση δεν αποτελεί ιδιαιτερότητα επιμέρους κυβερνήσεων αλλά συνολικό χαρακτηριστικό ενός καπιταλισμού που δυσκολεύεται να αναπαραχθεί βρίσκοντας νέα πεδία κερδοφορίας και απαντά στην κρίση του με καταστροφή και αυταρχισμό.

**Δεν ερευνάμε για τα EDFs τους,
Δεν θα πεθάνουμε για τις πολυεθνικές τους**

Σε αυτό το περιβάλλον, η Έρευνα και η Τριτοβάθμια Εκπαίδευση αναδεικνύονται σε κρίσιμους πυλώνες τόσο της οικονομικής πολιτικής όσο και της πολεμικής προετοιμασίας. Στην εποχή που η επιστήμη και η τεχνολογία θα μπορούσαν να αποτελέσουν εργαλεία κοινωνικής χειραφέτησης με μείωση του χρόνου εργασίας και βελτίωσης των συνθηκών ζωής, εντάσσονται στον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας ως πεδία παραγωγής κερδοφορίας. Χρησιμοποιούνται για την εντατικοποίηση της εργασίας, τεχνολογικού ελέγχου, στρατιωτικών εφαρμογών και για νέες μορφές εκμετάλλευσης. Στην καθημερινότητα των εργαζομένων αυτό μεταφράζεται σε εξαντλητικά ωράρια (βλπ. πρόσφατη θεσμοθέτηση 13ωρου), μειωμένα εισοδήματα, απολύσεις και μια ολοένα και πιο αυταρχική αντιμετώπιση.

Το νέο ακαδημαϊκό οικοσύστημα θα συγκροτείται πλέον από δημόσια ιδρύματα, ιδιωτικά κολλέγια και spin-offs όπου τα όρια ανάμεσα στο δημόσιο και το ιδιωτικό γίνονται δυσδιάκριτα. Παράλληλα, οι κατευθύνσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως το Horizon και το European Defence Fund (EDF), καθοδηγούν τις ερευνητικές προτεραιότητες, προωθώντας μια λογική ανταγωνιστικότητας, εμπορευματοποίησης και επίταξης της στρατιωτικοποίησης της επιστήμης. Στην ίδια κατεύθυνση η Τριτοβάθμια Εκπαίδευση εκφυλίζεται σε ένα παζάρι διαρκούς κατάρτισης και πιστοποίησης των οποίων η ακαδημαϊκή ανεπάρκεια αποτελεί κοινή γνώση. Η είσοδος της ιδιωτικής σφαίρας που τάχα μέσω του ανταγωνισμού θα αναβάθμιζε τα δημόσια ιδρύματα αποδεικνύεται εν τέλει να τα οδηγεί στην υποβάθμιση, καθώς ο βασικός τους ρόλος τείνει πλέον προς την παροχή ατελείωτων καταλόγων πανάκριβων ΠΜΣ και προγραμμάτων κατάρτισης. Το δημόσιο πανεπιστήμιο χρησιμοποιείται μόνο ως “brand” για να τραβήξει πελατεία από τα ιδιωτικά πανεπιστήμια/κολλέγια και όλους τους λοιπούς παρόχους κατάρτισης.

Η πρόσφατη ανακοίνωση για τη δημιουργία Υπουργείου Έρευνας, Καινοτομίας και Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης παρουσιάζεται από την κυβέρνηση της ΝΔ ως λύση σε ένα πρόβλημα που η ίδια -όπως και οι προηγούμενες κυβερνήσεις- συνέβαλε να δημιουργηθεί, με τη συνεχή μεταφορά της ΓΓΕΚ και των εποπτευόμενων φορέων της από το Υπουργείο Παιδείας στο Υπουργείο Ανάπτυξης. Οι ίδιοι που εμφανίζονται σήμερα ως υποστηρικτές της ενοποίησης του χώρου της Έρευνας και της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, καθώς και της ανάσχεσης της διαρροής νέων επιστημόνων στο εξωτερικό, είναι εκείνοι που επί χρόνια υποχρηματοδοτούν και αφήνουν ερευνητικά κέντρα και πανεπιστήμια υποστελεχωμένα. Στην πραγματικότητα, η συγκεκριμένη κίνηση φαίνεται να αποσκοπεί κυρίως στο να ανοίξει τον δρόμο για την ενίσχυση των ιδιωτικών κολλεγίων και να παρουσιαστεί ως «πανάκεια» η μεγαλύτερη εμπλοκή ιδιωτικών συμφερόντων, τα οποία θα αξιοποιήσουν το ανθρώπινο δυναμικό και τις υποδομές των δημόσιων ιδρυμάτων. Παρά τις διακηρύξεις για αντιμετώπιση του brain drain, η διάλυση

των εργασιακών σχέσεων, η ασυνεχής χρηματοδότηση και η υπαγωγή της γνώσης σε καθαρά αγοραία κριτήρια οδηγούν σε ένα περιβάλλον που εντείνει αντί να αντιστρέφει το πρόβλημα. Η μόνη ουσιαστική λύση για την αντιστροφή του brain drain είναι η σταθερή δημόσια χρηματοδότηση της έρευνας και η εξασφάλιση μόνιμων και σταθερών εργασιακών σχέσεων με αξιοπρεπείς όρους και αποδοχές.

Καινοτομία: δημόσια δαπάνη και ιδιωτικά κέρδη

Η πολυδιαφημισμένη «καινοτομία» που ο καπιταλισμός αποδίδει στις εταιρείες και την ελεύθερη αγορά, στην πραγματικότητα βασίζεται σε τεράστια δημόσια χρηματοδότηση. Οι θεμελιώδεις τεχνολογικές τομές - από το διαδίκτυο και τη σύγχρονη πληροφορική μέχρι τις βιοτεχνολογικές εφαρμογές και τα ψηφιακά δίκτυα - γεννήθηκαν από δημόσιες χρηματοδοτήσεις, ενώ ο ιδιωτικός τομέας εμφανίστηκε εκ των υστέρων για να εμπορευματοποιήσει τα αποτελέσματα και να ιδιωτικοποιήσει τα κέρδη. Αυτό το μοντέλο οδηγεί σε τεχνολογικές εφαρμογές που εξυπηρετούν επιχειρηματικά και πολεμικά συμφέροντα, αντί για κοινωνικές ανάγκες, και παράγει τις πιο σκοτεινές πτυχές της σημερινής τεχνολογικής ανάπτυξης.

“Εγώ διέταξα: Σκέψη καμιά. Εγώ διέταξα: Ούτε μιλιά.”

Δεν είναι τυχαίο ότι σε αυτή την δυσοίωνα καθημερινότητα, οι κυβερνήσεις και οι κρατικοί θεσμοί αντιμετωπίζουν κάθε έκφραση της λαϊκής δυσaréσκειας με σκληρά μέτρα καταστολής και διώξεων. Η “βιομηχανία διώξεων” του Υπουργείου Παιδείας σε χιλιάδες εκπαιδευτικούς, επεκτείνεται και στα Πανεπιστήμια, όπου το νέο πειθαρχικό σύστημα και οι εσωτερικοί κανονισμοί παρουσιάζονται ως μέσο «τάξης και ασφάλειας», αλλά και της διασφάλισης της ποιότητας της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Όμως, στην Ελλάδα του 2025, το πρόβλημα της ασφάλειας και της εγκληματικότητας δεν αφορά τους πανεπιστημιακούς χώρους, αλλά το μπάζωμα σκηνών εγκλήματος και τη συστηματική συγκάλυψη εγκλημάτων από την πολιτική και δικαστική εξουσία (Τέμπη), τα διαπλεκόμενα κυκλώματα που έχουν σχέση με την πολιτική εξουσία (Greek Mafia, Μαφία της Κρήτης), την διασπάθιση δημοσίου χρήματος (Trust your Stars, ΟΠΕΚΕΠΕ) και τις μαφιόζικες εκτελέσεις. Η κοινωνία βοά για δικαιοσύνη αλλά ο λόγος δεν είναι οι αφισοκολλήσεις στα Πανεπιστήμια. Το Υπουργείο και οι διοικήσεις των ιδρυμάτων εντείνουν τις εκδικητικές ή κατασταλτικές ενέργειες εναντίον φοιτητών και εργαζομένων, στοχεύοντας στον περιορισμό της κριτικής και της πολιτικής/συνδικαλιστικής δράσης. Αποτελούν συνέχεια της κατάργησης του πανεπιστημιακού ασύλου και στοχεύουν στη φίμωση της πανεπιστημιακής κοινότητας, την αποστείρωση του πανεπιστημίου από πολιτικές συζητήσεις και συλλογικές δράσεις και τη συστηματική υπονόμευση του κοινωνικού ρόλου του.

Η μάχη για το μέλλον της επιστήμης και της κοινωνίας

Απέναντι σε αυτές τις εξελίξεις, τα πανεπιστήμια και τα ερευνητικά κέντρα αναδεικνύονται σε καθοριστικούς χώρους κοινωνικής και πολιτικής διαμάχης. Οι ερευνητές/τριες δεν είμαστε ουδέτεροι τεχνικοί/τεχνοκράτες, είμαστε εργαζόμενοι/ες που βιώνουμε την επισφάλεια, την διαρκή πίεση των παραδοτέων και κυνηγιού προγραμμάτων. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι/ες με την απαξίωση της επιστημονικής εργασίας μας, η οποία πλέον αξιολογείται κυρίως με ποσοτικούς δείκτες και οικονομικά κριτήρια: αριθμός δημοσιεύσεων, αδιάκοπα παραδοτέα, εμμονή με την «απόδοση» και τα οφέλη για την αγορά. Παράλληλα, η βασική έρευνα παραγκωνίζεται έναντι της εφαρμοσμένης, ενώ η χρηματοδότηση για τις κοινωνικές και ανθρωπιστικές επιστήμες παραμένει ελάχιστη έως ανύπαρκτη.

Η λογική αυτή αποτυπώνεται και στην εργασιακή μας υποτίμηση, τόσο στις απολαβές όσο και στα δικαιώματα με ανασφάλιστες συμβάσεις υποτροφιών και το γνωστό μπλοκάκι να επικρατούν. Η ανάγκη δεύτερης εργασίας εκτός κλάδου για να συμπληρωθεί το εισόδημα γίνεται συχνά αναπόφευκτη. Αποκορύφωμα αποτελούν οι συμβάσεις με σκοπό την «απόκτηση ακαδημαϊκής εμπειρίας» που μετακινούν διαρκώς τους νέους/νέες ερευνητές/τριες από ίδρυμα σε ίδρυμα ή και από πόλη σε πόλη, ολοκληρώνοντας ένα τοπίο εκμετάλλευσης με την ταμπέλα της αριστείας. Σε όλα αυτά προστίθενται εργοδοτικές αυθαιρεσίες, mobbing και παρενοχλήσεις που συχνά μένουν στο απυρόβλητο.

Αυτή η συνθήκη όμως δεν είναι μονόδρομος! Παρά τα αφηγήματα για θυσίες για την επιστήμη που θυμίζουν τις πρόσφατες δηλώσεις υπ. Άμυνας για τις αναγκαίες θυσίες για την ΕΕ [1], απαντάμε στις «Μαρίες Αντουανέτες» που μας καλούν να αντιμετωπίσουμε την εργασία μας ως λειτούργημα και να μη ασχολούμαστε με ευτελή (!) ζητήματα όπως ο μισθός, παίρνοντας θέση εδώ και τώρα για την έρευνα που παράγουμε: από ποιον, για ποιον και με ποιο σκοπό. **Να επαναφέρουμε στο προσκήνιο τον κοινωνικό ρόλο της επιστημονικής γνώσης**, η οποία οφείλει να παράγεται και να αξιολογείται με βάση την πραγματική της ποιότητα και την αποστολή της να αντιμετωπίζει τα μεγάλα κοινωνικά και περιβαλλοντικά προβλήματα της εποχής, συμβάλλοντας στη βελτίωση της συνύπαρξης ανθρώπου και φύσης. **Παλεύουμε μέσα από τη συμμετοχή μας στα πρωτοβάθμια σωματεία,**

όπως το ΣΕΡΕΤΕ, αναγνωρίζοντας ότι η συλλογική διεκδίκηση αξιοπρεπών εργασιακών δικαιωμάτων αποτελεί ουσιαστικό κομμάτι της πάλης για έναν διαφορετικό προσανατολισμό της έρευνας, μιας έρευνας που υπηρετεί τις κοινωνικές ανάγκες και όχι την πολεμική οικονομία. Σε αυτή τη βάση εντάσσεται και η συζήτηση για ακαδημαϊκό μποϊκοτάζ σε φορείς που συμμετέχουν ενεργά στην κατοχή και σε πολεμικούς σχεδιασμούς, όπως στην περίπτωση ισραηλινών πανεπιστημίων και εταιρειών που συνεργάζονται με τον στρατό.

[1]: <https://www.documentonews.gr/article/tybana-pole-mou-stin-evropi-ypourgoi-miloun-gia-thysies-anti-gia-diplomatia/>

Από τις μάχες που δώσαμε, στους αγώνες που έρχονται

Η διετία που πέρασε σηματοδεύτηκε από σημαντικά πολιτικά γεγονότα, σε κεντρικό και κλαδικό επίπεδο, τα οποία καθόρισαν τις μάχες του ΣΕΡΕΤΕ. **Από τις κινητοποιήσεις ενάντια στο νομοσχέδιο για την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, τις κινητοποιήσεις για το έγκλημα των Τεμπών, την υπεράσπιση αγωνιστών και συναδέλφων απέναντι σε απολύσεις (βλπ. ΕΚΕΤΑ) συνδικαλιστικές διώξεις (βλπ. ΒτΕ και ΕΜΠ) τους κλαδικούς αγώνες έως και την πάλη ενάντια στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, το ΣΕΡΕΤΕ και το LABour ήταν εκεί.**

Σε συντονισμό με τους φοιτητικούς συλλόγους και τα υπόλοιπα σωματεία του κλάδου, ενάντια στο νομοσχέδιο που σφράγιζε την πώληση και αγορά της γνώσης και της έρευνας, προσπαθήσαμε να αναδείξουμε τις επιπτώσεις του και την επικείμενη υποβάθμιση της εργασίας μας. Τα ιδιωτικά πανεπιστήμια ήρθαν ως αποτέλεσμα του συνόλου των πολιτικών των κυβερνήσεων: από την υποχρηματοδότηση, στην υποβάθμιση, στη διάλυση των δημόσιων πανεπιστημίων.

Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η συντονισμένη στοχοποίηση κάθε συλλογικής αντίστασης στον κλάδο, με την επιβολή μαζικών συνδικαλιστικών διώξεων: από την εκδικητική απόλυση μέλους των αγωνιζόμενων διοικητικών του ΕΚΠΑ, τη σύλληψη μέλους του LABour και του ΣΕΡΕΤΕ στην κινητοποίησή μας στη φιέστα του ΕΜΠ στη “Βραδιά του Ερευνητή”, έως τη μήνυση μέλους του ΣΕΡΕΤΕ από την ιδιοκτήτρια κυλικείου μέσα στο ΕΜΠ. **Απέναντι σε όλα αυτά θα σταθούμε με αποφασιστικότητα, υπερασπιζόμενες/οι τις δράσεις μας και κάθε συνάδελφό μας.**

Το ΣΕΡΕΤΕ βρέθηκε στις κινητοποιήσεις, πορείες και δράσεις για την Παλαιστίνη, με ξεκάθαρη θέση υπέρ του παλαιστινιακού λαού που αντιστέκεται. Στο πλαίσιο των δυνατοτήτων μας επιχειρήσαμε να στην ακαδημαϊκή κοινότητα και την ευρύτερη κοινωνία το ζήτημα της έρευνας για πολεμικούς σκοπούς και της συνεργασίας ελληνικών πανεπιστημίων και ερευνητικών ιδρυμάτων με πανεπιστήμια του Ισραήλ και να καταγγείλουμε τη συμμετοχή της Ελλάδας στη γενοκτονία. Παρόλα αυτά, ο πήχης μας πρέπει να είναι πιο ψηλά. Να μην επιτρέψουμε να συνεχιστεί αυτό. Δεν αρκεί να μην είμαστε συνένοχοι στη γενοκτονία· πρέπει να την αποτρέψουμε. Όσο συνεχίζεται η έρευνα προς όφελος του κράτους-τρομοκράτη, όσο η έρευνα και η εκπαίδευση καθοδηγούνται από ιδιωτικά οφέλη, όσο ως “καινοτομία” θα ορίζονται συστήματα καταστολής πλήθους και όχι έρευνα για βελτίωση της ζωής του κοινωνικού συνόλου σε αρμονική συνύπαρξη ανθρώπου-φύσης, ο αγώνας αυτός θα συνεχίζεται. Απέναντι στη δυστοπία που φτιάχνουν, προβάλλουμε τη ρεαλιστικότητα του οράματός μας.

Ωστόσο, η ανάδειξη των σκοπών του αντιπάλου παραμένει κενό χαρτί αν δεν συνοδεύεται από τη **δική μας πρόταση για το μέλλον της Έρευνας** και της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Με αφετηρία όσες και όσους παράγουν τον πλούτο, τα εργαζόμενα στα πανεπιστήμια και στα ερευνητικά κέντρα που βιώνουν τις αλλαγές στον κλάδο, καταφέραμε να συνθέσουμε σχέδιο Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ) για τον κλάδο, με γνώμονα τις ανάγκες αλλά και τις δυνατότητες της εποχής. Αν και η διαδικασία αυτή ήταν αργή, με αρκετή συζήτηση και τριβή μέσα στο σωματείο, εκτιμούμε ότι ήταν αναγκαία για την επόμενη μέρα της δράσης μας και τους αγώνες που έρχονται. Με τη ΣΣΕ ως πρόταγμα θα γίνουμε η αντίρροπη δύναμη στην προσπάθεια υποβάθμισης του ίδιου του κλάδου και μετατροπής του από παραγωγό γνώσης σε παραγωγό άμεσα αξιοποιήσιμου εμπορεύματος. Το πραγματικό στοίχημα παραμένει ο τρόπος και τα μέσα διεκδίκησης της ΣΣΕ, για τα οποία απαιτείται αγωνιστικό σχέδιο δράσης. Θέλουμε μαζικοποίηση και ενίσχυση της εσωτερικής λειτουργίας του σωματείου το επόμενο διάστημα για να πιέσουμε με κάθε μέσο την πολιτική ηγεσία και τις διοικήσεις των ιδρυμάτων για υπογραφή ΣΣΕ. Μετά τις εκλογές είναι αναγκαίο να προχωρήσουμε με ένα μακρόπνοο σχέδιο συστηματικής δουλειάς στα ιδρύματα, που θα πιέσει τις διοικήσεις να κάτσουν στο τραπέζι της διαπραγμάτευσης για την υπογραφή ΣΣΕ.

Η συγκρότηση του σωματείου μας από το 2021 έχει συμβάλει στη μορφοποίηση και την αγωνιστική συγκρότηση του κλάδου. Από την πρώτη κλαδική απεργία του 2021 που διοργάνωσε το σωματείο μας, έως και την κλαδική απεργία εννέα σωματείων που πραγματοποιήθηκε τον Ιούνιο του 2025 με πρωτοβουλία της ΠΟΕΕΚΙ και με την καταλυτική μας συμμετοχή, έχουν γίνει σημαντικά βήματα στη συσπείρωση του κλάδου. Παράλληλα, έχει προχωρήσει και η ενοποίησή γύρω από ένα βασικό πλαίσιο διεκδικήσεων που περιλαμβάνει την ανάγκη σύναψης **Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας**, την αμφισβήτηση/ανατροπή του κυρίαρχου μοντέλου διεξαγωγής της έρευνας, καθώς και την πάλη ενάντια στην υποστελέχωση και την υποχρηματοδότηση των ιδρυμάτων.

Παρότι η μαύρη εργασιακή πραγματικότητα, πιέζει εκατοντάδες συναδέλφους προς αποχώρηση από τον κλάδο, υπάρχει η δυνατότητα να πετύχουμε εδώ και τώρα κατακτήσεις που θα διαμορφώσουν ένα θετικό πρόταγμα για την ζωή και την εργασία μας στην έρευνα και εκπαίδευση το επόμενο διάστημα.

Για να γίνει αυτό είναι αναγκαίο **το σωματείο μας να παρέμβει πιο ενεργά στην συζήτηση για το ποια έρευνα θέλουμε και για ποιες ανάγκες**. Την στιγμή που το κεφάλαιο και οι κυβερνήσεις του θυσιάζουν στο βωμό των πολεμικών αναγκών τα σύγχρονα επιτεύγματα της επιστήμης μαζί με τις ανάγκες των εργαζομένων, είναι σημαντικό πέρα από την διεκδίκηση των εργασιακών μας αναγκών να εναντιωθούμε στην υποβάθμιση της ερευνητικής διαδικασίας και να περιγράψουμε πιο πλαίσιο διεξαγωγής της έρευνας μπορεί να καλύψει τις εργατικές και λαϊκές ανάγκες.

Τέλος, το σωματείο μας είναι αναγκαίο να πρωτοστατήσει στον αγώνα ενάντια στην υποβάθμιση της δημόσιας εκπαίδευσης. **Χρειαζόμαστε ένα μέτωπο παιδείας-εργασίας**: για την ακύρωση των σχεδίων επιχειρηματικής αναδιάρθρωσης και εμπορευματοποίησης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, για κατακτήσεις εδώ και τώρα αναφορικά με την βελτίωση των όρων εργασίας, τις προσλήψεις μόνιμου προσωπικού καθώς και την αναβάθμιση της ποιότητας της δημόσιας δωρεάν ενιαίας πανεπιστημιακής εκπαίδευσης και έρευνας. Μπροστά στις κρίσιμες μάχες του επόμενου διαστήματος (εφαρμογή διαγραφών, ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, πειθαρχικές διώξεις) το σωματείο μας θα πρέπει να πρωτοστατήσει για την συγκρότηση ενός τέτοιου μετώπου σε κοινή προσπάθεια με τους φοιτητικούς συλλόγους, σωματεία του κλάδου και άλλα εκπαιδευτικά σωματεία.

Η αγωνιστική δυναμική που εκφράζεται μέσα από το ΣΕΡΕΤΕ στο κλάδο της έρευνας και της διδασκαλίας μπορεί να συμβάλει στην ενίσχυση του εργατικού και κοινωνικού ρεύματος καταδίκης και ανατροπής της κυβερνητικής πολιτικής. Με τους αγώνες μας μπορούμε να συμβάλλουμε στην αγωνιστική ανάταση του εργατικού κινήματος για την ανατροπή της κυβέρνησης και της πολιτικής της, ενάντια σε κάθε επίδοξο διαχειριστή.

‘Ό,τι έχουμε είμαστε εμείς - Για ένα εργατικό σωματείο και κίνημα όπλο στα χέρια μας

Για εμάς ο μόνος νικηφόρος δρόμος βρίσκεται στα σωματεία, στον κόσμο της εργασίας, στην ταξική πάλη. Θέλουμε ένα σωματείο ακόμα **πιο μαζικό, δημοκρατικό και μαχητικό!** Που θα συζητάει τακτικά, από τα κάτω, μέσα από τις Γενικές Συνελεύσεις του και θα είναι έτοιμο να παλέψει για κάθε μία και κάθε έναν από εμάς, πλάι στα μεγάλα και χρόνια προβλήματα του κλάδου! Για ένα σωματείο έτοιμο να μας υπερασπιστεί ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία, τον εκφοβισμό, τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις, κόντρα σε λογικές ανάθεσης! Για ένα σωματείο που, ως οργανικό κομμάτι του εργατικού κινήματος, μαζί με το σύνολο των εργαζομένων θα παλεύει για την ανατροπή του αντιπάλου και των πολιτικών του, που συρρικνώνουν προς τα κάτω τα δικαιώματά μας σε Δουλειά – Υγεία – Ζωή και Ελευθερίες!

Χρειαζόμαστε έναν σταθερό συντονισμό των σωματείων και ένα εργατικό κίνημα ανεξάρτητο από τον γραφειοκρατικό και αστικοποιημένο συνδικαλισμό των ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ, που χορεύουν στον ρυθμό που υποδεικνύει ο αντίπαλος και υπονομεύουν τους εργατικούς αγώνες! Κυβέρνηση και ΓΣΕΕ έχουν πλήρη συνεργασία στην υπονόμευση και καταστολή των εργατικών αγώνων. Προσπαθούν να ξεγελάσουν τους εργαζομένους πως καίγονται τάχα μου για την υπογραφή περισσότερων ΣΣΕ, όμως στην πράξη θέλουν συνδικάτα και σωματεία πλήρως υποταγμένα στις ανάγκες του κεφαλαίου και της κερδοφορίας!

Νικηφόρο μπορεί να είναι μόνο ένα εργατικό κίνημα ανεξάρτητο από κυβερνητικούς και κρατικούς μηχανισμούς, που θα ενοποιείται στη βάση των αποφάσεων των συνελεύσεων των σωματείων του και θα έχει πυξίδα την επιβολή των διεκδικήσεών του. Παλεύουμε για ταξική ενότητα και αλληλεγγύη στη βάση των κοινών μας συμφερόντων, για να πάψει η εκμετάλλευση στον κλάδο μας και σε κάθε κλάδο παραγωγής, για να ζήσουμε αλλιώς!

Για όλα τα παραπάνω σε καλούμε να στηρίζεις το αγωνιστικό ψηφοδέλτιο του LABour-Αγωνιστική Παρέμβαση στην Έρευνα, αλλά πολύ περισσότερο να συμμετέχεις ενεργά στις μάχες που θα δώσουμε μέσα από το σωματείο μας! Παλεύουμε για ένα ζωντανό, μαζικό και αγωνιστικό σωματείο - όπλο στα χέρια μας!

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ
ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ

LABour

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ
ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ
ΣΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ

labour.gr | labour.ereuna@gmail.com | facebook: LABour - Αγωνιστική Παρέμβαση στην Έρευνα